Een haasje in huis

CHLOE DALTON

Vertaald door Nico Groen

2026 Prometheus Amsterdam

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te achterhalen. Aan hen die desondanks menen aanspraak te kunnen maken op enig recht, wordt verzocht contact op te nemen met Uitgeverij Prometheus, Herengracht 48, 1015 BN Amsterdam.

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

Oorspronkelijke titel *Raising Hare (Children's Edition)*
© 2026 Chloe Dalton
© 2026 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en Nico Groen
Omslagontwerp Gill Heeley
Illustraties Denise Nestor
Zetwerk Perfect Service
www.uitgeverijprometheus.nl
ISBN 978 90 446 6284 9

Voor Hamer, Cameron, Annalise, Robyn
en Jesse en alle andere jonge lezers.

‘Schaduw en licht, die ook óns leven zijn.
Let wel: de zon is groot, de schaduw klein.’
– Opschrift op een zonnewijzer

Proloog

De bomen zagen wit van verwaaide sneeuwvlokken. Er hingen ijzige spinnenwebben in de heggen. Een ineengedoken, eenzame torenvalk zat op het tuinhek, spookachtig in het zwakke licht. Achter het hek liepen hongerige vossen door de akkers.

Er hupte een haas door het landschap, een vrouwtje, oftewel een moer. Ze kon zich moeilijk bewegen doordat er een jong in haar buik zat. Terwijl de winterzon laag boven de horizon hing,

drukte ze zich plat tegen de grond om te schuilen voor de bitter koude wind en zich te verbergen voor de hongerige blik van roofdieren. Tegen de avond krabde ze met haar voorpoten in de sneeuw, op zoek naar verse grassprietjes om te eten.

Op een avond in februari maakte ze een ondiepe holte onder lang gras dat over de rand van een akker hing. Daar, in het maanlicht, bracht ze haar jong ter wereld, donker als de nacht, op een stervormige witte plek op zijn kop na. Ze likte het schoon en voedde het, beschermde het met haar warmte.

De moer had geen hol om haar jong veilig in te verbergen, dus was het maar het beste om het te verstoppen. Voorzichtig duwde ze het een dikke pol dood gras in. Daarna ging ze dezelfde weg terug en gebruikte de puntjes van haar poten om haar sporen uit

te wissen. Ze had haast, want ze wilde het ochtendlicht voor zijn dat aan de horizon gloorde. Met een krachtige afzet van haar sterke achterpoten sprong ze de lucht in, zo ver mogelijk om haar geurspoor te verbreken. Op die manier kon ze roofdieren afleiden totdat het avond werd. Dan zou ze terugkeren om haar pasgeboren jong te voeden.

Terwijl de zon opkwam maakte het haasje met de witte ster op zijn kop zich in zijn nestje van gras zo klein als het kon. Het luisterde naar het geluid van verre stemmen op de wind. Toen hoorde het iets anders: de plonzende poten, de hijgende adem en het angstaanjagende geblaf van een hond die razendsnel de kant van zijn schuilplaats op kwam rennen.

Deel 1

1
Een winterhaasje

Terwijl ik me bij de achterdeur klaarmaakte voor een lange wandeling hoorde ik een hond blaffen en daarna de roep van een man. Ik duwde mijn voeten in mijn wandelschoenen en liep naar het hek. Het sloeg nergens op dat er een hond in de buurt was. De verbouwde schuur waar ik woonde was het enige gebouw midden in een groot gebied met kale akkers.

Ik leunde op het hek en tuurde in de verte. De hemel was grijs als staal. Ik liet mijn blik over de heggen dwalen, over de stoppelige akkers die na de oogst waren achtergebleven. De wind sneed ijzig in

mijn wangen. Ik zocht in mijn zak naar mijn handschoenen, trok mijn jas dichter om me heen en ging op pad om te kijken wat er aan de hand was.

Het pad dat ik nam liep langs de rand van een glooiende akker. Het bestond uit twee banen platgedrukte aarde vol kuilen en modderpoelen. Ik bereikte de top van de heuvel. Er was nergens een hond te bekennen. Maar toen ik de helling af begon te lopen, zag ik midden op het pad een diertje dat mijn kant uit keek. Ik bleef staan. *Pulsterling.* Dat woord voor een jong haasje schoot me te binnen, al had ik nooit een pasgeboren haas gezien.

Het haasje lag op zijn buik met zijn ogen open en zijn korte, zijdezachte oren plat op zijn rug. Het was niet groter dan mijn handpalm. Zijn vacht was dik en donkerbruin en stond alle kanten uit, met krulletjes langs

de ruggengraat. Lange, lichte dekharen en snorharen staken uit en glommen in het zwakke zonlicht. Het was moeilijk te zien waar de vacht ophield en het dode gras begon. De haas ging zo in het dorre winterlandschap op dat ik had kunnen denken dat hij een steen was. Rond zijn gitzwarte ogen lag een dikke rand roomwitte beharing. Hij had een witte vlek boven op zijn kop, net een verfspetter. Hij bewoog niet toen ik zijn blikveld in liep, maar bleef roerloos naar de grond voor hem kijken. *Pulsterling.*

Ik had vaak konijnen gezien en, in een flits, hun staartjes wanneer ze hun hol onder de grond in doken. Maar hazen waren zeldzaam en schuw. Het was een ver-

rassing om zo'n jonkie te zien, zeker zo onbeschut. Ik dacht dat een hond achter hem aan had gezeten en hij de weg was kwijtgeraakt.

Ik vroeg me af wat ik moest doen. Ik kon hem laten waar hij was en hopen dat zijn moeder hem terug zou vinden. Maar dan kon een roofdier hem grijpen of kon hij onder een auto komen die over het pad reed. Want hij was bijna niet te zien in het dorre gras.

Ik kon het jonge haasje oppakken en in het lange gras terugzetten om hem te verstoppen, maar dan zou zijn moeder hem misschien niet meer kunnen vinden. En als ze hem wel vond, zou ze hem misschien verstoten. Een schaap kan aan de geur haar eigen lammetje herkennen tussen honderden andere in een wei. Een ander lammetje dat naar haar toe komt of

van haar melk probeert te drinken duwt ze gewoon weg. Als ik mijn geur op het haasje zou achterlaten door het op te pakken – al was het maar kort – zou zijn moeder hem in de steek kunnen laten.

Ik kon me moeilijk voorstellen dat het hulpeloze diertje dat daar lag kon overleven in een landschap vol gevaren, bijvoorbeeld vossen en roofvogels, die op hazen jagen. Maar als een mens zou ingrijpen, zou dat eerder kwaad doen dan goed. Dus besloot ik de natuur op haar beloop te laten. Ik zou de pulsterling laten liggen waar ik hem had gevonden. Ik hoopte dat hij het gras in zou schieten als ik weg was en dat zijn moeder hem weer zou vinden. Ik telde het aantal palen van het hek zodat ik kon terugvinden waar hij lag en liep verder.

Toen ik uren later terugkwam ging ik ervan uit dat het haasje was verdwenen.

Maar daar lag hij, open en bloot op het pad, precies zoals ik hem had achtergelaten. Hij lag er vol in het zicht, terwijl hoog in de lucht buizerds rondjes draaiden. Ik aarzelde. Het was raar dat hij niet van zijn plek was gekomen en dat zijn moeder niet was teruggekomen om hem op te halen. Ik vroeg me af of hij gewond was geraakt of dat de hond zijn moeder had gedood. Wat het ook was, als hij op het pad bleef liggen zou hij het misschien niet overleven.

In een opwelling besloot ik hem mee naar huis te nemen totdat het donker werd. Daarna hoopte ik dat de kust veilig was en ik hem naar de akker kon terugbrengen. Om te voorkomen dat ik hem zou aanraken plukte ik een paar handen dood gras naast het pad. Ik hurkte naast hem neer en dacht dat hij er wel snel vandoor zou gaan. Hij verroerde geen vin. Ik pakte hem

tussen mijn handen, tilde hem ingepakt in gras voorzichtig naar mijn borst en liep naar huis.

Binnen zette ik het haasje op het aanrecht om te kijken of het gewond was. Tot mijn opluchting bleek er niets met hem aan de hand te zijn. Hij duwde zich overeind op zijn trillende voorpootjes, die niet eens half zo lang waren als mijn pink. Hij wankelde op zijn achterpoten, knipperde met zijn ogen en sperde zijn neusgaten open. In huis leek hij zelfs nog kleiner dan op het pad. Zijn mondopening was een roetkleurig streepje onder aan zijn ronde kop, dat aan beide uiteinden omlaagboog. Er lag een melkachtige, paarse glans op zijn donkere ogen, zoals bij veel pasgeboren dieren. Zijn snorharen waren kort en stijf, zijn achterpoten waren bijna zo lang als zijn hele lijfje.